

RĘCZENIE (2) *sb n*

Teksty nie oznaczają é lub oznaczają niekonsekwentnie; końcowe e pochylone.

sg N ręczenie (1). ◇ I ręчени(e)m (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde brak.

1. *praw. Gwarantowanie realizacji przyjętych zobowiązań materialnych; fideiussio Calep, Cn; promissum, vasarium Cn (1) : Fideiussio – Ręczenie. Calep 418a.*

2. *praw. Uwalnianie przez danie poręczenia (1) : A ták ma czynić [poszkodowany z cudzym bydłem, które weszło mu w szkodę] aż do trzecich dwu niedzyel/ á zá káżdym ręczeniem [bydła] ma dác Podstárołciemu wiárdunek obornego. UstPraw F.*

Synonimy: 1. rękojemstwo, słubowanie.

Cf NIERĘCZENIE, OBREĆZANIE, RĘCZYĆ

MC